

Sven Lindahl:

Virtuális vállalat: üdvözülés vagy elkárhozás?

Az *informatika* nemcsak a vállalatok működése és irányítása előtt nyitott új távlatokat, hanem – mint ismeretes – felvetette egy merőben új típusú vállalati szervezet lehetőségét is: a *virtuális vállalat* létrehozását. Egy ilyen vállalat (ha végiggondoljuk a szervezeti formájában rejlő összes lehetőséget) csupán két helyiségből áll. Egyikben a vezérigazgató ül, aki egymagában irányítja a vállalatot – a másikban pedig titkárnője sürgölődik: végzi az adminisztratív tenivalókat, fogadja a telefonhívásokat és főzi a kávékat...

Komolyabbra fordítva a szót: egy virtuális vállalat működése többnyire *projektek sorozatából* áll. A vállalati *központ feladata*, hogy tárgyaljon a megrendelőkkel az egyes projektekről, megkösse velük a vállalásáról szóló szerződést, ezután megkeresse *internet* segítségével – akár világviszonylatban is – azokat a szakembereket, akiknek a segítségével eleget tud tenni a szerződésben foglaltaknak, megállapodjon velük a rájuk háruló és többnyire részfeladatok elvégzéséről, ezt követően összehangolja tevékenységüket, átvegye befejezett munkáikat, majd átadja a teljesítés összesített eredményét a projekt megrendelőjének, és végül lebonyolítsa az elszámolásokat mind a megrendelővel, mind pedig a teljesítésben közreműködő szakemberekkel.

Egy ilyen virtuális vállalati szervezetnek számos *előnye* van (illetve lehet) egy hagyományos vállalati szervezettel szemben:

- *Működése roppant rugalmas*: olyan könnyen tud alkalmazkodni a megrendelők igényeihez, amilyen rugalmasságra egy hagyományos felépítésű vállalat – óhatatlanul merev szervezetével és begyakorolt működésével – már képtelen. (Ebből az is következik, hogy elsősorban ott van létjogosultsága, ahol igencsak változatosak a megrendelők igényei.)
- *Erőforrás-szerkezete* messzemenően *illeszkedik* a változó feladatokhoz és humán erőforrásait – legalábbis elméletileg – mindig a piacon kapha-